

statě tohoto obcí jako majitelkou pozemku poskytnutého práva nic měniti okolnost, že se používání to nevztahuje na povrch pozemku, nýbrž jen na prostor ležící pod ním. Dává-li obec svolení k takovému používání pozemku tvořícího veřejné prostranství, jde o povolení k používání veřejného prostranství ve smyslu cit. pravidel.

Že pravidla nechtěla vyloučiti ze zpoplatnění takoveto užívání, je patrné i z ustanovení § 1, I, 5, podle kterého se poplatek platí za vedení kolejí, stok, potrubí a kabelů, které se přece zpravidla nalézají pod povrchem pozemku. Z okolnosti, že vybírání poplatku bylo obcí povoleno k úhradě nákladů na udržování veřejného statku (místa) a za dohled naň, a že za slovem »veřejný statek« jest v závorce uvedeno slovo »místo«, nač odvodní spis poukazuje, nelze pro názor opačný nic dovozovati, neboť slovo »místo« jest v této souvislosti — jak ostatně i název poplatku jako poplatku za používání obecního prostranství (místa) naznačuje — identické se slovy »veřejný statek« neb »veřejné prostranství« (viz Boh. A 9801/32).

Ani okolnost, že poplatek vyměřuje se podle pravidel podle »zabrané plochy«, nesvědčí, jak odvodní spis žal. úřadu míní, pro opačný názor, neboť mělo tím býti jen naznačeno, že se výše poplatku řídí podle toho, v jakém rozměru je veřejného prostranství dotyčnou osobou používáno, bez ohledu na to, zdali jde o používání povrchu pozemku či prostory ležící pod ním.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jde o předpis ročních poplatků za dobu od 1. července do 31. prosince 1930 a za rok 1931, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.236.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Berní úředník, který byl pensionován před účinností vl. nař. č. 88/1918 Sb. jako úředník skupiny D, nemá nároku na určení pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. podle služební třídy II., i když skutečně měl vzdělání středoškolské.

(Nález ze dne 26. dubna 1934 č. 6207.)

V ě c: Adolf Z. v H. proti ministerstvu financí o odpočivné.

V ý r o k: Stížnost zamítá se pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zem. fin. ředitelství v Praze z 15. září 1930 bylo st-li na jeho přihlášku z 26. července 1930 na základě zák. č. 70/1930 Sb. vzhledem k pensijní základně určené podle § 2 vl. nař. č. 96/1930 Sb. místo dosavadních odpočivných požitků vyměřeno od 1. ledna 1930 výslužné 26.400 Kč ročně, t. j. 100% nové pensijní základny 26.400 Kč (služné 6 f s 2 n. př.).

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl stížnosti st-le na toto rozhodnutí zem. fin. ředitelství podané z těchto důvodů: St-li nelze určití pensijní základnu podle § 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb., ježto nebyl v den skončení činné služby, t. j. dne 28. února 1917, úředníkem jmenovaným do VII. hodn. třídy, nýbrž toliko úředníkem hodn. třídy VIII. Rovněž nelze vzíti zřetel k tomu, že má středoškolské vzdělání, a určití mu pensijní

základnu podle služební třídy II., jež odpovídá podle plat. zák. skupině časového postupu C, poněvadž v den skončení činné služby, který podle § 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb. jest rozhodným, náležel jako berní úředník ke skupině časového postupu D a té odpovídá podle plat. zák. služební třída III.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Není sporu o tom, že st-l v den skončení své činné služby, t. j. 28. února 1917 byl úředníkem jmenovaným do VIII. hodn. třídy, a st-l i sám uvedl ve své přihlášce z 26. července 1930 — kterouž uplatňoval úpravu odpočivných požitků podle zák. č. 70/1930 Sb. —, že naposledy před skončením služebního poměru byl od 1. ledna 1907 jmenován do VIII. hodnostní třídy.

Podle § 1 odst. 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb. jest při úpravě odpočivných požitků podle zák. č. 70/1930 Sb. pro určení pensijní základny rozhodnou služební třída, která podle plat. zák. (č. 103/1926 Sb.), nebo předpisů na jeho základě platných odpovídá skupině časového postupu, k níž příslušel úředník v den skončení činné služby. Uváží-li se dále, že cit. ustanovení vl. nař. č. 96/1930 Sb. jest provedením § 5 zák. č. 70/1930 Sb., který zmocnil vládu, aby stanovila předpisy pro určení pensijní základny ... podle služebního poměru zaměstnancova v den skončení činné služby, je z toho patrné, že pensijní základna rozhodná pro novou úpravu odpočivných požitků st-lových mohla býti stanovena jen podle doby, kdy st-l skončil svoji činnou službu a podle toho, v jakém služebním poměru (služební třídě) byl v tento den skončení činné služby.

Jak z toho, co výše již bylo uvedeno, vysvítá, byl st-l v den skončení své činné služby, t. j. 28. února 1917, jmenován do VIII. hodn. tř. Jako úředník služby berní bez ohledu na to, jaké měl vzdělání, náležel v době svého pensionování podle § 1 bodu V. nař. č. 34/1914 ř. z. do skupiny D a proto žal. úřad správně vyslovil, že nelze určit st-li pensijní základnu ani podle § 3 nař. č. 96/1930 Sb. ani podle skupiny časového postupu C.

Stížnost ovšem uplatňuje dále, že nař. č. 88/1918 Sb. byli úředníci berních úřadů přeraděni ze skupiny D do skupiny C, čímž chce patrně dovoditi, že se cit. nař. stal i st-l úředníkem skupiny C a že mu tudíž odpočivné požitky měly býti upraveny se zřetelem na tuto skupinu; než nehlédíc k tomu, že cit. nař. mohlo míti na mysli jen úředníky v činné službě, není stížnost důvodnou proto, poněvadž nař. to nabylo platnosti až od 1. ledna 1919 a, nejsouc vydáno se zpětnou účinností, nemohlo nic změnit na služebním poměru st-le podle stavu platného v době jeho pensionování.

Pokud stížnost konečně uplatňuje, že žal. úřad nepřihlédl ke středoškolskému vzdělání st-le a k ustanovení odst. 2 § 1 nař. č. 96/1930 Sb., přehlíží, že ustanovení odst. 2 jest jen tehdy použití, nelze-li služební třídu zjistiti podle ustanovení odst. 1 tohoto šu. V daném případě však, jak plyne z toho, co výše uvedeno, žal. úřad mohl zjistiti služební třídu st-le v den skončení jeho činné služby a proto nemohl určovati pensijní základnu podle odst. 2 cit. šu. Ostatně se žal. úřad také otázkou středoškolského vzdělání st-le zabýval a je proto stížnost, pokud vychází z opaku, bezdůvodná.